

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Jana Šmakala a soudkyně Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

navrhovatele: **R. V.**
zastoupený advokátkou JUDr. Ivanou Čadkovou,
sídlem Modřínová 2436/2, Plzeň,

proti
odpůrci: **město Starý Plzenec,**
sídlem Smetanova 932, Starý Plzenec,
zastoupené advokátem Mgr. Vojtěchem Metelkou,
sídlem Martinská 608/8, Plzeň,

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu Starý Plzenec
vydaného usnesením zastupitelstva města Starý Plzenec č. 25.01/2021 ze dne 15. 11. 2021,

takto:

- I. Návrh se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Navrhovatel je vlastníkem pozemků parc. č. X., XA. a XB. v k. ú. X. Podle původního územního plánu města Starý Plzenec č. 12/2001 ze dne 06/2006 byla část pozemků

navrhovatele zahrnuta do plochy zemědělského využití a druhá část do plochy infrastruktury (vybavenosti) veřejně prospěšného typu (VPS). Plocha VPS umožňovala mimo jiné i výstavbu; navrhovatel tak svůj pozemek chtěl využít ke stavbě sociálních bytů.

2. Usnesením zastupitelstva města Starý Plzenec č. 25.01/2021 ze dne 15. 11. 2021 byl vydán nový územní plán, který změnil funkční využití ploch, do kterého jsou zahrnuty pozemky navrhovatele. Nyní jsou zcela zahrnuty do plochy „NZ – zemědělská půda“. Dle platného územního plánu již není výstavba sociálních bytů na pozemcích navrhovatele možná.

II. Řízení před soudem

Návrh

3. Navrhovatel podal návrh na zrušení části územního plánu Starý Plzenec, ve které byly jeho pozemky zahrnuty do zemědělské plochy neumožňující výstavbu. Namítl, že se odpůrce řádně nevypořádal s jeho námitkami, když vůbec neodůvodnil to, proč došlo k vyřazení části jeho pozemků z plochy VPS. Odpůrce nepřesvědčivě poukázal na záměr města nevymezovat v územním plánu plochy k zastavění, které přímo nenavazují na stávající zástavbu. Zároveň by budoucí bydlení na pozemcích negativně ovlivňovala i nedaleká střelnice, nehledě na limity dané blízkostí lesa a energetického vedení. Nic z toho však odpůrce neprosazoval jako veřejný zájem při schvalování předchozího územního plánu. Odpůrce ani nerespektoval stavební zákon, který stanovuje pravidla pro projednávání a schvalování územního plánu.
4. Odpůrce ovšem nevzal v potaz, že navrhovatel již učinil příslušné kroky k naplnění svého záměru vystavět sociální byty. Již matka navrhovatele (původní vlastník pozemků) pořídila projektovou dokumentaci (z prosince 2016) pro stavbu „*Bytové domy pro sociální bydlení – Starý Plzenec*“. Projektová dokumentace byla pořízena na základě sdělení Městského úřadu Starý Plzenec č. j. 1890/2014/MěÚSP-2 ze dne 21. 7. 2014. Podle sdělení byla výstavba sociálních bytů možná; sdělení neobsahovalo informaci, že využití pozemků by podle územního plánu z roku 2006 mělo být omezeno. Navrhovatel tedy považoval za závažnější nynější tvrzení odpůrce, že již podle původního územního plánu nebyla stavba sociálních bytů možná a přípustná byla jen výstavba planetária nebo školicího střediska. Pořízení projektové dokumentace a následné kroky navrhovatele k uskutečnění jeho záměru stály již nemalé finanční obnosy. Ze strany odpůrce nedošlo k posouzení principu proporcionality mezi veřejným zájmem nad změnou územního plánu a soukromým zájmem navrhovatele nad zachováním stávajícího funkčního využití pozemků. Odpůrce ani neosvědčil žádný veřejný zájem, kvůli kterému ke změně došlo.

Vyjádření odpůrce

5. Odpůrce považoval návrh za nedůvodný. Ve vztahu k důvodům, které jej vedly k vyřazení stávajících zastavitelných ploch nenavazujících na zastavěné území, odkázal na část C územního plánu, konkrétně na bod C11 a příslušné odůvodnění. Podle předchozího územního plánu byly pozemky navrhovatele zčásti zastavitelné, byly však zařazeny do plochy zastavitelného území č. XC.. V dané ploše tak mohly být umístěny pouze stavby o jednom nadzemním podlaží a podkroví. Zároveň byla plocha určena pro planetárium, vzdělávací a školicí středisko apod. Žádné stavby pro bydlení ve formě rodinných či bytových domů zde být umístěny nemohly. Záměr navrhovatele, tj. stavba dvou až tří dvoupodlažních bytových domů pro sociální skupinu obyvatel, nemohl být na pozemcích uskutečněn ani dle předchozího územního plánu. Odpůrce se tak řádně vypořádal s námitkami navrhovatele, které byly velmi obecné. Navrhovateli nesvědčí právní nárok,

aby jeho pozemky byly opět zahrnuty do zastavitelné plochy.

6. Projektová dokumentace, na kterou navrhovatel odkazuje, nebyla odpůrci ani pořizovateli územního plánu nikdy předložena. Odpůrci bylo známo, že navrhovatel dříve žádal o vydání územního rozhodnutí k umístění tří bytových domů. Dokumentace byla pravděpodobně podkladem pro toto územní řízení, to však bylo dne 27. 6. 2017 zastaveno, neboť navrhovatel nedoložil povinné přílohy. Navrhovatel tedy nedisponuje žádným platným územním rozhodnutím, i když k jeho obstarání měl on a jeho matka dohromady více než 15 let od účinnosti původního územního plánu z roku 2006 do jeho nahrazení novým územním plánem.

Ústní jednání

7. Při ústním jednání strany setrvaly na svých procesních stanoviscích, která v podrobnostech rozvedly. Soud neprovedl navržené důkazy, neboť ty byly dílem obsahem spisu a není třeba jimi provádět důkazy (námitky navrhovatele, obsah napadeného územního plánu a rozhodnutí o námitkách), dílem nebyly pro posouzení věci významné (listiny vztahující se ke stavebnímu záměru navrhovatele, obsah původního územního plánu z roku 2006).

K poučování stran při ústním jednání

8. Ústní jednání proběhlo po vyhlášení nálezu sp. zn. III. ÚS 2329/21 ze dne 31. 1. 2023, v němž Ústavní soud vyjádřil myšlenku, že v řízení před správními soudy je záhodno poučovat v rozsahu odpovídajícím § 118a o. s. ř. Krajský soud potřebu takového poučování zvážil a dospěl k závěru, že význam tohoto nálezu je co do přesvědčivosti jeho argumentace a přesvědčivosti jím odkazovaných zdrojů pouze omezený. Stručně řečeno, nález sp. zn. III. ÚS 2329/21 se odchýlil od ustálené judikatury Ústavního soudu autonomně vymezující „překvapivé rozhodnutí“ ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jako rozhodnutí založeném na otázkách ze strany dosud nezvažovaných (srov. nálezy sp. zn. I. ÚS 3006/15 ze dne 21. 9. 2016, sp. zn. I. ÚS 3477/21 ze dne 14. 12. 2022 a tam citovanou judikaturu). Dále pak toto rozhodnutí *de facto* vychází z jediného literárního zdroje – statě K. Svobody¹, která v rozporu s požadavky nálezu sp. zn. Pl. ÚS 85/06 ze dne 25. 9. 2007 neodráží všeobecně akceptované, doktrinární chápání dotčených právních institutů (druhé dílo² citované Ústavním soudem o ničem nevypovídá, protože pouze názor K. Svobody reprodukuje, aniž by předkládalo vlastní argumentaci či reflektovalo možné odlišné náhledy či strukturovanost problému).
9. V poměrech souzeného případu pak soud ani neshledal, že by bylo o čem navrhovatele poučit, i kdyby se závěry cit. nálezu měly uplatnit. Stručně řečeno, soud vzal právní názor nálezu v potaz, ale neshledal způsob, jakým by se tento názor mohl v řízení projevit. Obě strany byly zastoupeny advokáty, kterým byly rozhodné právní i skutkové otázky známy. Obě strany k posouzení věci samé předložily dostatek fundované argumentace. Rozhodnutí soudu tak je založeno na tom, že návrh nebyl ve skutkových poměrech případu důvodný, nikoliv na tom, že by navrhovatel nesplnil své procesní povinnosti a nevylicil všechny rozhodné skutečnosti, nenavrhнул potřebné důkazy, nebo že by se minul s právním posouzením soudu. Právě neplnění procesních povinností má být důvodem pro uplatnění poučovací povinnosti, která je v poměrech správního soudnictví navíc dosti omezena i koncentrací skutkových a právních námitek (srov. Kühn Z., Kocourek T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR 2019, str. 243–252, 405–406).

¹ Svoboda, K. Ke hmotněprávnímu poučení před správním soudem. Správní právo, 2010, č. 3, str. 166–178.

² Grygar, T. in Frumarová, K. a kol. Správní soudnictví. Praha: Leges, 2022, str. 85–86.

III. Posouzení věci

10. Návrh není důvodný. Napadená část územního plánu vychází z legitimního zájmu na nezastavování ploch nenavazujících na stávající zástavbu. Navrhovatel nemá právo na to, aby funkční využití jeho pozemků zůstalo zachováno, a v poměrech konkrétního případu neměl ani žádné právem chráněné očekávání, že ke změně funkčního využití nedojde, resp. že bude v místě moci uskutečnit výstavbu sociálních bytů. Navrhovatel neuplatnil žádné konkrétní námitky, ze kterých by vyplynulo, že již uskutečnil konkrétní kroky cíleně směřující k plánované výstavbě. Jeho argumenty odpůrce vzal v potaz a vypořádal se s nimi dostatečným způsobem. Změna cílů územního plánování po 15 letech od platnosti předchozího územního plánu není v rozporu se zákonným účelem územního plánu jako koncepčního nástroje rozvoje území.

Obecná východiska přezkumu

11. Ve správním soudnictví je dlouhodobě ustáleno, že při přezkumu územně plánovací dokumentace je třeba postupovat zdrženlivě s vědomím toho, že jde o výsledek uplatnění ústavně zaručeného práva na samosprávu. Územně plánovací dokumentace v zásadě představuje společenskou dohodu o využití území lidmi, kteří v něm žijí. Jejím obsahem by mělo být nalezení rovnováhy mezi jednotlivými zájmy v území, což vyžaduje komplexní úvahy odborné, ale též politické povahy. Výsledek samosprávné (politické) vůle nemůže soud revidovat, pokud je v odborných mezích možná. Může však zasáhnout tam, kde v procesu pořizování územně plánovací dokumentace zazněly konkrétní námitky směřující k ochraně práv, povinností či zájmů konkrétních subjektů, aniž by byly vypořádány způsobem odůvodňujícím potřebu zásahu veřejné moci [srov. nálezy sp. zn. III. ÚS 1669/11 ze dne 7. 5. 2013 (N 76/69 SbNU 291), sp. zn. I. ÚS 655/17 ze dne 9. 11. 2017 (N 207/87 SbNU 377) a nález sp. zn. I. ÚS 178/15 ze dne 8. 11. 2018 (N 179/91 SbNU 225)].
12. Soud se tedy při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace řídí zásadou zdrženlivosti (srov. rozsudky NSS č. j. 2 Ao 2/2007-73 ze dne 24. 10. 2007, č. 1462/2008 Sb. NSS, č. j. 1 As 120/2022-66 ze dne 10. 1. 2023). Rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území je politickou diskrecí zastupitelského orgánu územní samosprávy a je projevem práva na samosprávu daného územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních pravidel o dělbě moci (srov. rozsudek NSS čj. 6 Ao 6/2010-103 ze dne 2. 2. 2011, č. 2552/2012 Sb. NSS).
13. Příslušný zastupitelský orgán územní samosprávy nemůže ohledně využití jednotlivých pozemků rozhodovat zcela svévolně. Musí mimo jiné respektovat také požadavek na kontinuitu rozvoje obce. Je proto žádoucí, aby se pořizovatel územně plánovací dokumentace snažil respektovat územně plánovací dokumentaci předchozí. Požadavek na kontinuitu však není absolutní, zejména nesmí znemožnit revizi existujícího stavu. Opačný přístup by znamenal vyprázdnění práva obce regulovat rozvoj zástavby na svém území (srov. rozsudky NSS č. j. 7 Aos 2/2012-53 ze dne 14. 2. 2013, č. j. 10 As 175/2022-87 ze dne 2. 11. 2022, č. j. 1 As 120/2022-66 ze dne 10. 1. 2023).

Legitimní očekávání

14. Soud nepřisvědčil tomu, že bylo porušeno legitimní očekávání navrhovatele nebo nějaký jeho zájem chráněný právem.

15. Pokud si navrhovatel do budoucna chtěl spolehlivě zajistit možnost zástavby pozemků, měl získat ještě před schválením nového územního plánu pravomocné územní rozhodnutí na umístění konkrétní stavby. V takovém případě by se jej změna využití pozemků v územním plánu nedotkla a mohl by na nich v souladu s územním rozhodnutím stavbu realizovat (srov. rozsudky NSS č. j. 3 As 157/2016-63 ze dne 21. 6. 2017, č. 3610/2017 Sb. NSS, č. j. 6 As 270/2019-38 ze dne 21. 8. 2020).
16. Existenci právem chráněného zájmu však může založit i jiná činnost, neboť existuje řada záměrů, které ke svému uskutečnění vždy nemusí územní rozhodnutí vyžadovat, nebo záměrů, jejichž realizace může z rozumných důvodů vyžadovat delší dobu a celý řetěz úředních povolení, u nichž je územní rozhodnutí či souhlas až posledním krokem. Míra investovaného času a prostředků do takových přípravných prací jsou způsobilé založit legitimní očekávání, od něž nemůže obec pořizující územní plán zcela odhlížet, ale musí mu v rámci citlivého hodnocení míry zásahu vyvolaného novou regulací přiřadit odpovídající váhu (srov. rozsudek NSS č. j. 10 As 197/2019-46 ze dne 30. 10. 2020).
17. V souzené věci však navrhovatel nic takového neprokázal.
18. Je zřejmé, že funkční využití pozemků navrhovatele nejméně od roku 2006 po řadu let umožňovalo (nějakou) výstavbu. Navrhovatel a jeho matka jako právní předchůdkyně měli fakticky 15 let k zastavění pozemků v souladu s územním plánem. Zároveň od roku 2016 bylo zřejmé, že možná dojde ke změně územního plánu nepříznivé pro navrhovatele. Přesto navrhovatel a před ním jeho matka za tuto dobu pořídil toliko projektovou dokumentaci (a její úpravu z roku 2019). Nad rámec toho navrhovatel nedoložil žádné konkrétní kroky, které bezprostředně směřovaly k využití pozemků podle původního regulativu, tj. získat právo umístit a postavit zamýšlenou stavbu.
19. V průběhu pořizování územního plánu matka navrhovatele uplatnila připomínku k návrhu územního plánu dne 19. 5. 2016. Navrhovatel uplatnil k návrhu územního plánu námitku dne 30. 5. 2017. Územní plán byl vydán usnesením města až dne 15. 11. 2021 (nabytí účinnosti dne 1. 12. 2021). Není tedy zcela vypovídající tvrzení navrhovatele, že se o změně funkčního využití pozemků dozvěděl až z odůvodnění územního plánu. Funkční využití pozemků se vskutku změnilo vydáním a nabytím účinnosti nového územního plánu, nicméně o plánované změně navrhovatel věděl dříve, neboť proti návrhu územního plánu směřovaly jeho námitky, ve kterých vyjadřoval nesouhlas s plánovanou změnou. Navrhovatel tedy již v té době věděl, že odpůrce plánuje změnit funkční využití pozemků. Od té doby měl navrhovatel více než čtyři roky k uskutečnění svého záměru, nebo alespoň jednotlivých konkrétních kroků vedoucích k jeho záměru.
20. Navrhovatel pouze uvedl, že byla pořízena projektová dokumentace, přičemž projektant následně zemřel a vše se pozastavilo. Poté na původní záměr v roce 2019 navázal nový projektant. V písemných námitkách navrhovatel hovořil pouze o projektové dokumentaci, a to zcela obecně a o žádných jiných konkrétních krocích, které by již uskutečnil či plánoval uskutečnit, nehovořil. Dále navrhovatel uvedl, že se jeho právní zástupkyně obrátila na příslušné orgány prostřednictvím e-mailu s dotazy ohledně plánované výstavby. Tyto e-maily jsou však z listopadu a prosince roku 2022, tedy těsně před podáním návrhu k soudu a po jeho podání. Nad rámec toho navrhovatel neuvedl žádné konkrétní kroky, které již učinil, a odpůrci nepředložil žádné podklady.
21. Za toho stavu bylo tedy stěží očekávatelné, že územní plán musí nutně zachovat dosavadní úpravu, která nebyla po dobu téměř 15 let využita. K tomu soud uvádí, že dlouhodobě

nevyužití pozemků podle předpokladů v územním plánu může svědčit o tom, že regulace tohoto plánu byla od počátku zvolena nesprávně, popřípadě že se změnily okolnosti a původní zájem na využití zástavbou odpadl. Obojí může být dobrým důvodem pro revizi územního plánu z hledisek, která při přípravě předchozího územního plánu zvažována nebyla.

22. Z vyjádření odpůrce a následné repliky navrhovatele vyplynulo, že navrhovatel žádost o vydání územního rozhodnutí za účelem stavby na sporných pozemcích podal, následně však nedoložil povinné přílohy a územní řízení bylo podle § 88 stavebního zákona zastaveno. Protože ani sám navrhovatel nepřikládal takto ukončenému územnímu řízení žádnou důležitost, soud se jím podrobně nezabýval. Lze pouze stručně uvést, že územní řízení skončené procesním způsobem v jeho počátku zjevně nemůže navrhovateli založit očekávání neměnnosti stávajícího stavu (právní pozici), které by bylo hodné ochrany.
23. V otázce ochrany legitimního očekávání navrhovatele tak soud dospěl závěru, že změna funkčního využití pozemků nebyla svévolí směřující k překažení existujícího záměru navrhovatele, ale byla výrazem požadavku města Starý Plzenec na intenzivnějším využití stávajícího zastavěného území za účelem předcházení zabránit vzniku sociálně vyloučených lokalit a podpory rozvoje bydlení v místech navazující na stávající zástavbu. To zahrnuje i zabránění výstavby na pozemcích, která jsou od stávající zástavby odtrženy.
24. V této souvislosti vznikl v řízení před soudem spor o to, zda původní územní plán z roku 2006 vůbec dovoloval výstavbu záměru navrhovatele (sociální bydlení). Pokud by to nedovoloval, byl by to další argument proti potřebě ochrany navrhovatele. Tímto sporem se ovšem soud nezabýval, protože pro posouzení věci bylo zcela dostačující posoudit časovou souslednost jednotlivých kroků navrhovatele při přípravě zamýšlené výstavby ve vztahu k předvídatelnosti jednání odpůrce. Obecně zajímavá otázka, zda již neplatný územní plán na sporných pozemcích ve Starém Plzenci umožňoval pouze výstavbu *planetária*, tak zůstane bez odpovědi.
25. Navrhovatel svou argumentaci zakládal i na informaci městského úřadu o přípustné zástavbě jeho pozemků sociálními byty. Za tím účelem navrhl důkaz spisem městského úřadu sp. zn. 1890/2014/MěÚSP/OV/Hos. Soud tento spis k důkazu neprovedl, protože nemohl vypovídat nic o trvalé dobré víře navrhovatele v době vydání územního plánu. Informace, o které navrhovatel hovoří, byla městským úřadem poskytnuta dne 21. 7. 2014. Již od roku 2017 si navrhovatel byl vědom toho, že odpůrce plánuje změnit část funkčního využití území jeho pozemků. Proti této změně také směřovaly jeho námitky. Sedm let stará informace o možné zástavbě pozemků tím zjevně ztratila na své významu jako možném základu právní pozice navrhovatele.

Vypořádání námitek navrhovatele proti změně funkčního využití

26. Soud se neztotožnil s argumentací navrhovatele, že se odpůrce řádně nevypořádal s jeho námitkami a nesdělil důvod, proč došlo k vyřazení části jeho pozemků z plochy VPS. Naopak shledal, že odůvodnění rozhodnutí o námitkách společně s odůvodněním samotného územního plánu dostatečně vysvětluje přiléhavé úvahy, které vedly ke změně funkčního využití pozemků navrhovatele. Právě rozhodnutí o námitkách, které je součástí odůvodnění územního plánu, je stěžejní. Zpravidla totiž obsahuje ty konkrétní důvody, které odpůrce vedly k využití pozemků konkrétním způsobem, a to i přes existenci protichůdných zájmů vlastníků pozemků. Odůvodnění územního plánu jako takového totiž nemůže zdůvodňovat příslušnou regulaci z pohledu každého dotčeného pozemku,

neboť už jen z hlediska nároků na rozsah odůvodnění by byl takový požadavek většinou neproveditelný (srov. rozsudek NSS č. j. 5 AOs 3/2013-33, č. j. 10 As 33/2018-39 ze dne 2. 8. 2018).

27. Navrhovatel ve svých námitkách poukazoval na to, že na základě informace, která byla poskytnuta od Městského úřadu Starý Plzenec (příslušného stavebního úřadu) ohledně funkčního využití území, pořídila ještě matka navrhovatele projektovou dokumentaci na výstavbu sociálních bytů na daných pozemcích. Dále uvedl, že záměry týkající se plánované výstavby je již stály nemalé finanční obnosy.
28. Tato argumentace však byla velmi obecná, neboť navrhovatel neuvedl žádné konkrétní kroky, které již uskutečnil k plánované výstavbě. Odpůrce tak námitky navrhovatele musel pouze vypořádat, protože mu v plánovaném záměru nebránil žádný konkrétní krok navrhovatele.
29. Soud shledal vypořádání námitek navrhovatele zcela dostačujícím. Odůvodnění rozhodnutí o námitkách společně s odůvodněním samotného územního plánu vysvětluje přiléhavé úvahy, které vedly ke změně funkčního využití pozemků navrhovatele. Nyní napadenou úpravou byl změněn **15 let nevyužitý regulativ** a obsah územního plánu byl **uveden do souladu s faktickým využitím pozemků**. Zároveň si odpůrce si dal za cíl **nevymezovat v územním plánu plochy k zastavění, které přímo nenavazují na stávající zástavbu**. Tím chce omezit vzniku sociálně vyloučených lokalit, které by měly negativní vliv na soudržnost obyvatel města. Vznik nových satelitních obytných lokalit by představoval i nadměrné investice do infrastruktury. To vše jsou legitimní cíle územního plánování (srov. i rozsudek NSS č. j. 10 As 197/2019-46 ze dne 30. 10. 2020). Jak ostatně odpůrce správně uvedl, jde i o cíle souladné s nadřazenou územně plánovací dokumentací. V konečném důsledku jde totiž o způsob, jak přispět k trvale udržitelnému rozvoji.
30. Funkční využití pozemků se tedy v novém územním plánu liší od předchozího územního plánu, z rozhodnutí o námitkách a odůvodnění územního plánu je nicméně zřejmý důvod, proč tomu tak je. Z těchto důvodů tedy plyne i důvod, proč pozemky navrhovatele již nebudou zastavitelné. Veřejný zájem na tomto funkčním využití je dán na základě politické úvahy o nejvhodnějším způsobu územního rozvoje Starého Plzně. Tuto úvahu rozhodnutí o námitkách a územní plán v jednotlivých souvislostech konkretizovaly. Význam tohoto zájmu pak v poměrech souzeného případu není převážen (oslaben) zájmy navrhovatele, které nebyly na sporných pozemcích po řady let zhmotněny či alespoň konkrétními a cílenými kroky připraven k realizaci.
31. Právě z toho důvodu nelze shledat svévoli odpůrce či rozpor s požadavkem kontinuity územního plánování. Původní záměr územního plánování podle starého územního plánu z roku 2006 nebyl fakticky naplněn. Sporné pozemky navrhovatele nenavazují na významnou zástavbu, naopak jsou od centra města vzdáleny a odděleny. Za toho stavu je logické, že na ně (negativně) dopadne snaha odpůrce zahušťovat především centrum města, nikoliv tvořit odloučené zastavěné lokality. To samo o sobě pak odpovídá i na úvahy navrhovatele o možném zájmu „bydlet v přírodě“ – v poměrech souzeného případu odpůrce z dostatečně vyložených důvodů preferuje využití volných ploch ve stávající zástavbě.
32. Odůvodnění rozhodnutí o námitkách tedy přesvědčivě vypořádalo všechny námitky žalobce. Svou podrobností odpovídá podrobnosti námitek žalobce.

IV. Závěr

33. Napadenou část územního plánu města Starý Plzenec soud neshledal z výše uvedených důvodů nezákonnou, nepřiměřenou ani svévolnou. Návrh proto zamítl podle § 101d odst. 2 s. ř. s.
34. Procesně úspěšnému odpůrci by obecně náležela náhrada nákladů vůči neúspěšnému navrhovateli (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Nelze však přehlédnout, že odpůrce je osobou veřejného práva s vlastní právníčkou, stavebním úřadem a odborem územního plánování. Pořizovatelem územního plánu byl sice Magistrát města Plzně, nicméně soud neshledal, že by sporná úprava byla natolik specifická, že by přesahoval možnosti odpůrce. Za toho stavu tedy úspěšnému odpůrci nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti (srov. odst. 29 usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Afs 11/2014-47 ze dne 31. 3. 2015, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 20. února 2023

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu